

leilighed, som det nogenlunde var muligt (En Stemme: Det gjøre de heller ikke). Jeg synes, at det vilde være høist betænkeligt, om vi skulde vedtage en Lov, der hviler paa saadanne Forudsætninger, og hvor disse Forudsætninger kun altfor meget skinne igjennem; thi dette maa dog vel kunne siges om en Lov, som t. Ex. havde fundet det fornødent, udtrykkeligt at paabyde, at den Bolig, som anvises de Huusvilde, skal være tæt under Tag, have tætte Mure, have Vinduer og Døre — det var jo dog muligt, at Sogneforstanderne i deres Bestræbelse for at anvise de Huusvilde en saaflet Huusleilighed, som det nogenlunde var muligt, kunde drive det saa vidt, at de anviste en Leilighed (Jeg kalder det ikke en Huusleilighed) uden Døre og Vinduer, (Latter!) endvidere, at der skal være særskilt Stue, Kjøkken og Forvaringssteder til tarvkelige Huusholdnings-Fornødenheder; ja, man finder det endog saa fornødent, at bestemme Byggepladsens Længde og Brede (Ja!). Slik Detail har dog neppe sin rette Plads i den almindelige Lov. Det forekommer mig idetmindste, at man ikke let bør gaae ind paa, ved den almindelige Lovgivning at instruere Communalbestyrelserne om deslige Enkeltheder (Jo!), ja, det maatte være i en meget haard Nød; men det røber ogsaa ganske tydeligt, paa hvilket Gebet den ærede Forslagsstiller og de Herrer, som stemme med ham, staae ligeoverfor Landets Communalbestyrelser. Forsaavidt det i Slutningen af § 3 foreslaaes, at den Bygning, Nogen har opført paa en ham anvist Byggeplads, efter 30 Aars Forsløb skal tilfalde Kommunen til Nedbrydning, imod at denne betaler Eieren Bygningens Værdi, turde og denne Bestemmelse fra flere Sider have ikke lidet imod sig.

Naar Nogen, der efter Forslaget havde henvendt sig til Sogneforstanderskabet, for at faae anvist Bolig, maatte troe sig forurettet af dette, vilde den naturlige Vej vistnok være, at han havde at fremsøre sin Anke for den høiere communale Autoritet, for Amtsrådet (Latter). Ja, ganske vist vilde dette være den naturlige Vej; og det vilde atter være en lidet trostelig Forudsætning, om denne Appel maatte antages at ville være forgjæves, og

end ikke Amtsrådene ere den høieste Instantz. Man vil dog ikke mene, at Forholdene lide af saadanne Drost, at den virkelig Forurettede ikke kunde komme til sin Ret ligeoverfor Communalbestyrelsen i sin Hæelhed betragtet. (Nei!) Kan Amtsrådets Sammentræden ikke oppebies, er Amtmanden efter Communal-Årordningen berettiget til i Egenkab af Amtsrådets Formand, at resolvere i Sagen, og i alt Fald, hvis han misbilliger Sogneforstanderskabets Beslutning, at give dette det fornødne Paalæg, dog at han i næste Møde derom meddeler Amtsrådet Underretning. Dog, denne Bet har den ærede Forslagsstiller ikke meent at burde betrædes; han vil nemlig, efter § 7, at det skal paaligge Amtmanden, paa vedkommende Byes Omkostning, at skaffe Huusly til de Huusvilde, som, uagtet de havde opfyldt de i Lovforslaget fastsatte Betingelser, ikke havde faaet paavist passende Bolig een Maaned før Flyttetiden. Jeg veed ikke, hvorfor den ærede Forslagsstiller ikke har optaget den Tanke, som han yttrede under den 2den Behandling af Sagen om Jords Afstaaelse til Fattighuse, hvor han sagde, at det vilde være ham kjær, om Indenrigsministeren havde paalagt Amtmændene paa det Allerstrængeste at varetage Årordningens Overholdelse, saaledes at Ministeriet, hvis Amtmanden ikke sørgede derfor, og saadanne beviislige Tilfælde kom Ministeriet for Dre, vilde lade vedkommende Familier indleie paa Amtmandens Beføstning; naar det skete, saa var Forslagsstilleren, efter hvad han endvidere yttrede, overbevist om, at vi vilde faae en ganske anden Nytte af Årordningen. Dersom denne sfindrige Idee var optaget i Forslaget, vilde en Bestemmelse herom meget passende have kunnet slutte sig til de 6 første Paragrapher. Om man virkelig kunde være ganske sikker paa, at den vilde have gjort den tilstgæde Nytte, skal jeg lade være usagt; men jeg troer i alt Fald ikke, at stort Mere vilde opnaaes ved det Forslag, som den ærede Forslagsstiller har optaget i Stedet derfor, og som indeholdes i § 7. Ja dette Forslag forekommer mig rigtignok at være noget synderligt, og paa mig har det gjort det Indtryk, at jeg har følt Deeltagelse med Amtmanden og endnu mere med Communalbe-